

На скалистия брѣгъ на Дунава седѣше единъ младежъ. Той бѣше загърбилъ слънцето и съсрѣдоточено четѣше една книга, разтворена на колѣнетъ му.

Слънцето се бѣше наклонило на залѣзъ, и последнитѣ му лъчи багрѣха съ кръвъ водитѣ на грамадната рѣка. Кървави изглеждаха и скалитѣ на брѣга. Тихъ вѣтрецъ браздѣше водната ширь и лекичко свиркаше въ храститѣ. Два голѣми бѣли щъркела важно престѣпяха изъ единъ малъкъ мочуръ, навремени протѣгаха криле и бързо тракваха съ човки. Тѣ се готвѣха да си отиватъ, за да стигнатъ рано въ гнѣздото си.

Но момъкътъ не виждаше нито залѣзващото слънце, нито кървавата вода на Дунава, нито важния ходъ на щъркелитѣ. Увлѣченъ въ четивото, той почти подскочи, когато чу нѣкой да го поздравлява:

— Добъръ день.

Говорѣше му единъ господинъ на около петдесетъ години, облѣченъ въ богати европейски дрехи, съ скжпъ фесъ на главата и съ ловджийска пушка презъ рамо. Очитѣ на господина се усмихваха кротко и ласкаво.

— Обезпокоихъ ли ви? — запита той на френски езикъ.

— Не, — отвърна пакъ по френски момъкътъ. — Азъ само се изненадахъ и, каточели, малко се уплашихъ.

— Минавахъ съ нѣколцина приятели ловци и ми се поиска да видя, съ какво се занимавате. А когато видѣхъ, че четете френска книга, не можахъ да не ви се обадя. Искрахъ да ви похваля.

— Да ме похвалите ли? Защо?

— Защото сегашнитѣ богати младежи предпочитатъ да стоятъ въ кафенетата, а не да четатъ книги.

— Азъ не съмъ богатъ, — отговори момъкътъ. — Дори съмъ беденъ.